Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

9. února 2017 [1]

„Řízení o předběžné otázce — Cukr — Dávky z výroby — Výpočet průměrné ztráty — Výpočet dávek z výroby — Nařízení (ES) č. 2267/2000 — Platnost — Nařízení (ES) č. 1993/2001 — Platnost“

Ve věci C-585/15,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofonní soud prvního stupně v Bruselu, Belgie) ze dne 14. října 2015, došlým Soudnímu dvoru dne 12. listopadu 2015, v řízení

Raffinerie Tirlemontoise SA

proti

État belge,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení L. Bay Larsen (zpravodaj), předseda senátu, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan a D. Šváby, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: V. Giacobbo-Peyronnel, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. července 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za Raffinerie Tirlemontoise SA D. Gérardem, avocat, a H.-J. Prießem, Rechtsanwalt,

— za belgickou vládu M. Jacobs a M. J.-C. Halleuxem, jako zmocněnci, ve spolupráci s M. Keup a B. De Moorem, avocats,

— za nizozemskou vládu B. Koopman, jako zmocněnkyní,

— za Evropskou komisi A. Lewisem a P. Ondrůškem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout věc bez stanoviska,

1 — Jednací jazyk: francouzština.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 33 odst. 1 a 2 nařízení Rady (ES) č. 2038/1999 ze dne 13. září 1999 o společné organizaci trhů v odvětví cukru (Úř. věst. 1999, L 252, s. 1), jakož i platnosti jednak nařízení Komise (ES) č. 2267/2000 ze dne 12. října 2000, kterým se pro hospodářský rok 1999/2000 stanoví částky na dávky z výroby a koeficient pro výpočet doplňkové dávky v odvětví cukru (Úř. věst. 2000, L 259, s. 29) (*neoficiální překlad*), a jednak nařízení Komise (ES) č. 1993/2001 ze dne 11. října 2001, kterým se pro hospodářský rok 2000/2001 stanoví částky na dávky z výroby v odvětví cukru (Úř. věst. 2001, L 271, s. 15).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Raffinerie Tirlemontoise SA (dále jen „Raffinerie“) a Belgickým státem ohledně žádosti o vrácení přeplatku na dávkách z výroby cukru týkajících se hospodářských let 1999/2000 až 2004/2005.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 14 až 17 odůvodnění nařízení č. 2038/1999 zněly takto:

„(14) Důvody, které vedly Společenství k přijetí systému produkčních kvót pro cukr, isoglukózu a inulinový sirup, trvají i nadále; uvedený systém však byl upraven tak, aby zaprvé odpovídal nejnovějším výsledkům rozvoje výroby a zadruhé tak, aby poskytl Společenství nástroje, které by spravedlivým, avšak účinným způsobem zajistily, aby sami producenti plně hradili náklady na odbyt přebytků, které vznikají v důsledku vyšší produkce v porovnání se spotřebou ve Společenství; nicméně takový systém musí být časově omezený a považován za přechodný;

(15) společná organizace trhů v odvětví cukru je v prvé řadě od hospodářského roku 1986/1987 založena na zásadě, že producenti musí nést plnou finanční odpovědnost za ztráty vzniklé v každém hospodářském roce při prodeji té části kvótované produkce Společenství, která převyšuje vnitřní spotřebu, a v druhé řadě je založena na režimu cenových záruk pro zajištění odbytu, které jsou rozlišeny podle produkčních kvót přidělených každému podniku; v odvětví cukru se kvóty jednotlivým podnikům přidělují na základě jejich skutečné produkce během určeného referenčního období […];

(16) […] Měl by být zachován systém samofinancování tohoto odvětví a systém produkčních kvót pro období odpovídající […] šesti hospodářským rokům.

(17) producenti by tak nadále měli nést finanční odpovědnost za úhradu základní dávky z veškeré produkce cukru A a B, která však nesmí přesáhnout 2 % intervenční ceny za bílý cukr, jakož i za úhradu dávky B na produkci cukru B, která může představovat maximálně 37,5 % uvedené ceny; za určitých okolností se na úhradě těchto příspěvků podílejí také výrobci isoglukózy a inulinového sirupu. […]“ [*neoficiální překlad*]

4 Článek 33 odst. 1 a 2 nařízení č. 2038/1999 stanovil:

„1. Před koncem každého hospodářského roku je třeba zjistit:

a) předpokládané množství cukru A a B, isoglukózy A a B a inulinového sirupu A a B vyrobeného během daného hospodářského roku;

b) předpokládané množství cukru, isoglukózy a inulinového sirupu prodaného ke spotřebě v rámci Společenství v daném hospodářském roce;

c) exportovatelný přebytek vypočtený tak, že od množství uvedeného pod písmenem a) se odečte množství uvedené pod písmenem b);

d) předpokládanou průměrnou ztrátu nebo předpokládaný průměrný výnos z tuny cukru vyplývající ze závazků v oblasti vývozu, které musí být v daném hospodářském roce splněny.

Tato průměrná ztráta nebo průměrný výnos se rovná rozdílu mezi celkovou výší náhrad a celkovou výší dávek odpovídajících celkové hmotnosti produktů vyvážených na základě daných závazků;

e) předpokládanou celkovou ztrátu nebo předpokládaný celkový výnos stanovené tak, že přebytek uvedený v písmenu c) se vynásobí průměrnou ztrátou nebo průměrným výnosem podle písmene d).

2. Před koncem hospodářského roku 2000/2001 a aniž je dotčen čl. 26 odst. 5 se kumulovaně za hospodářské roky 1995/1996 až 2000/2001 zjišťují tyto údaje:

a) exportovatelný přebytek stanovený v závislosti na konečné produkci cukru A a B, isoglukózy A a B a od hospodářského roku 1994/1995 inulinového sirupu A a B na jedné straně a konečném množství cukru, isoglukózy a od hospodářského roku 1994/1995 inulinového sirupu prodaném za účelem spotřeby v rámci Společenství na druhé straně;

b) průměrná ztráta nebo průměrný výnos z tuny cukru vyplývající z příslušných celkových závazků v oblasti vývozu a stanovené početní metodou popsanou v písmenu d), druhém pododstavci odstavce 1;

c) celková ztráta nebo celkový výnos vypočtené tak, že přebytek podle písmene a) se vynásobí průměrnou ztrátou nebo průměrným výnosem podle písmene b);

d) celková částka stanovených základních dávek z výroby a dávek B.

Předpokládaná celková ztráta nebo předpokládaný celkový výnos podle odst. 1 písm. e) se upraví podle zjištěného rozdílu mezi částkami uvedenými v písmenech c) a d).“ [*neoficiální překlad*]

5 Částky dávek z výroby, jakož i koeficient pro výpočet doplňkové dávky v odvětví cukru byly pro hospodářský rok 1999/2000 stanoveny nařízením č. 2267/2000. Částky dávek z výroby v odvětví cukru byly pro hospodářský rok 2000/2001 stanoveny nařízením č. 1993/2001.

6 Body 9 až 13 odůvodnění nařízení Rady (ES) č. 1260/2001 ze dne 19. června 2001 o společné organizaci trhů v odvětví cukru (Úř. věst. 2001, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 03/33, s. 17), zněly takto:

„(9) Důvody, které vedly Společenství k přijetí systému produkčních kvót pro cukr, isoglukózu a inulinový sirup, trvají i nadále. Uvedený systém však byl upraven tak, aby odpovídal nejnovějším výsledkům rozvoje výroby, aby poskytl Společenství nástroje, které by spravedlivým, avšak účinným způsobem zajistily, aby sami producenti plně hradili náklady na odbyt přebytků, které vznikají v důsledku vyšší produkce v porovnání se spotřebou ve Společenství, a aby odpovídal závazkům Společenství vyplývajícím z dohod přijatých v rámci mnohostranných obchodních jednání Uruguayského kola (dále jen ‚dohody GATT‘) a schválených rozhodnutím [Rady] č. 94/800/ES [ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání [(1986–1994)] (Úř. věst. 1994, L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80)].

(10) […][režim kvót] musí být v hospodářských letech 2001/02 až 2005/06 […] nadále používán.

(11) Společná organizace trhů v odvětví cukru je v prvé řadě založena na zásadě, že producenti musí nést plnou finanční odpovědnost za ztráty vzniklé v každém hospodářském roce při prodeji té části kvótované produkce Společenství, která převyšuje vnitřní spotřebu, a v druhé řadě je založena na režimu cenových záruk pro zajištění odbytu, které jsou rozlišeny podle produkčních kvót přidělených každému podniku. V odvětví cukru se kvóty jednotlivým podnikům přidělují na základě jejich skutečné produkce během určeného referenčního období.

(12) […] Měl by být zachován systém samofinancování tohoto odvětví prostřednictvím dávek z produkce, jakož i režim produkčních kvót.

(13) Producenti by tak nadále měli nést finanční odpovědnost za úhradu základní dávky z veškeré produkce cukru A a B, která však nesmí přesáhnout 2 % intervenční ceny za bílý cukr, jakož i za úhradu dávky B na produkci cukru B, která může představovat maximálně 37,5 % uvedené ceny. Za určitých okolností se na úhradě těchto příspěvků podílejí také výrobci isoglukózy a inulinového sirupu. […]“

7 Článek 15 odst. 1 a 2 nařízení č. 1260/2001 stanovil:

„1. Před koncem každého hospodářského roku je třeba zjistit:

a) předpokládané množství cukru A a B, isoglukózy A a B a inulinového sirupu A a B vyrobeného během daného hospodářského roku;

b) předpokládané množství cukru, isoglukózy a inulinového sirupu prodaného ke spotřebě v rámci Společenství v daném hospodářském roce;

c) exportovatelný přebytek vypočtený tak, že od množství uvedeného pod písmenem a) se odečte množství uvedené pod písmenem b);

d) předpokládanou průměrnou ztrátu nebo předpokládaný průměrný výnos z tuny cukru vyplývající ze závazků v oblasti vývozu, které musí být v daném hospodářském roce splněny.

Tato průměrná ztráta nebo průměrný výnos se rovná rozdílu mezi celkovou výší náhrad a celkovou výší dávek odpovídajících celkové hmotnosti produktů vyvážených na základě daných závazků;

e) předpokládanou celkovou ztrátu nebo předpokládaný celkový výnos stanovené tak, že přebytek uvedený v písmenu c) se vynásobí průměrnou ztrátou nebo průměrným výnosem podle písmene d).

2. Před koncem hospodářského roku 2005/2006 a aniž je dotčen čl. 10 odst. 3 až 6 se kumulovaně za hospodářské roky 2001/2002 až 2005/2006 zjišťují tyto údaje:

a) exportovatelný přebytek stanovený v závislosti na konečné produkci cukru A a B, isoglukózy A a B a inulinového sirupu A a B na jedné straně a konečném množství cukru, isoglukózy a inulinového sirupu prodaném za účelem spotřeby v rámci Společenství na druhé straně;

b) průměrná ztráta nebo průměrný výnos z tuny cukru vyplývající z příslušných celkových závazků v oblasti vývozu a stanovené početní metodou popsanou v písmenu d), druhém pododstavci odstavce 1;

c) celková ztráta nebo celkový výnos vypočtené tak, že přebytek podle písmene a) se vynásobí průměrnou ztrátou nebo průměrným výnosem podle písmene b);

d) celková částka stanovených základních dávek z výroby a dávek B.

Předpokládaná celková ztráta nebo předpokládaný celkový výnos podle odst. 1 písm. e) se upraví podle zjištěného rozdílu mezi částkami uvedenými v písmenech c) a d).“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

8 Raffinerie je společností, který se zabývá výrobou cukru.

9 Vzhledem k tomu, že se Raffinerie domnívala, že dávky z výroby, které zaplatila za hospodářské roky 1999/2000 až 2005/2006, byly nadměrné, podala žalobu proti Bureau d'intervention et de restitution belge (Belgický úřad pro výplatu náhrad), aby získala vrácení přeplatku na dávkách.

10 Dne 1. července 2014 byly předchozí závazky Bureau d'intervention et de restitution belge, a sice zejména pohledávky a dluhy, převedeny na Belgický stát.

11 Pokud jde konkrétně o hospodářské roky 1999/2000 a 2000/2001, Raffinerie uvádí, že úvaha použitá Soudním dvorem v rozsudku ze dne 27. září 2012, Zückerfabrik Jülich (C-113/10, C-147/10 a C-234/10, EU:C:2012:591), zpochybňuje výpočet dávek stanovených pro tyto dva hospodářské roky nařízeními č. 2267/2000 a 1993/2001, ale že se Soudní dvůr v rámci předběžných otázek, které mu byly dosud položeny, nemohl v souvislosti s těmito dvěma nařízeními vyjádřit k důvodům neplatnosti, které uvedl ve svém rozsudku.

12 V tomto kontextu se tribunal de première instance de Bruxelles (soud prvního stupně v Bruselu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 33 odst. 1 nařízení č. 2038/1999, zejména s ohledem na rozsudek ze dne 27. září 2012, Zuckerfabrik Jülich (C-113/10, C-147/10 a C-234/10, EU:C:2012:591), vykládán v tom smyslu, že pro účely výpočtu průměrné ztráty je třeba vydělit u všech vyvezených kategorií cukru celkovou výši skutečných nákladů celkovým vyvezeným množstvím bez ohledu na to, zda byly za tato množství skutečně vyplaceny náhrady?

2) Musí být čl. 33 odst. 2 nařízení č. 2038/1999, zejména s ohledem na rozsudek ze dne 27. září 2012, Zuckerfabrik Jülich (C-113/10, C-147/10 a C-234/10, EU:C:2012:591), vykládán v tom smyslu, že převody do dalšího období, které je třeba zohlednit při celkovém výpočtu dávek z výroby (jako debetní či kreditní položky), je třeba u všech vyvezených kategorií cukru vypočítat tak, že se celková výše skutečných nákladů vydělí celkovým skutečně vyvezeným množstvím bez ohledu na to, zda byly za tato množství skutečně vyplaceny vývozní náhrady?

3) Jsou nařízení č. 2267/2000 a č. 1993/2001 v případě kladné odpovědi na první otázku neplatná?“

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

13 Úvodem je třeba zaprvé uvést, že článek 33 nařízení č. 2038/1999, který stanovil kritéria pro určení dávek z výroby pro hospodářské roky 1995/1996 až 2000/2001, a článek 15 nařízení č. 1260/2001, který stanovil kritéria pro určení dávek z výroby pro hospodářské roky 2001/2002 až 2005/2006, jsou stran jejich odstavce 1 v zásadě totožné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2008, Zuckerfabrik Jülich a další, C-5/06 a C-23/06 až C-36/06, EU:C:2008:260, bod 31). Totéž platí pro čl. 33 odst. 2 nařízení č. 2038/1999 a čl. 15 odst. 2 nařízení č. 1260/2001.

14 Zadruhé body 15 až 17 odůvodnění nařízení č. 2038/1999, které tvoří podklad pro článek 33 tohoto nařízení, jsou v zásadě totožné s body 11 až 13 odůvodnění nařízení č. 1260/2001, které tvoří podklad pro článek 15 posledně uvedeného nařízení.

15 Za těchto podmínek je třeba, jak tvrdí Raffinerie, belgická vláda a Komise, konstatovat, že čl. 33 odst. 1 a 2 nařízení č. 2038/1999 a čl. 15 odst. 1 a 2 nařízení č. 1260/2001 je třeba vykládat jednotně.

K první otázce

16 Podle čl. 33 odst. 1 písm. d) nařízení č. 2038/1999 se průměrná ztráta rovná rozdílu mezi celkovou výší náhrad a celkovou výší dávek odpovídajících celkové hmotnosti produktů vyvážených na základě závazků, které musí být splněny v daném hospodářském roce (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. května 2008, Zuckerfabrik Jülich a další, C-5/06 a C-23/06 až C-36/06, EU:C:2008:260, bod 46, jakož i ze dne 27. září 2012, Zuckerfabrik Jülich a další, C-113/10, C-147/10 a C-234/10, EU:C:2012:591, bod 39).

17 Přitom pojem „závazky v oblasti vývozu, které musí být v daném hospodářském roce splněny“, jejichž objem je na základě čl. 33 odst. 1 písm. d) nařízení č. 2038/1999 jmenovatelem zlomku umožňujícího výpočet průměrné ztráty, směřuje k tomu, aby zahrnoval veškerý objem výrobků podle článku 33 tohoto nařízení, které jsou určeny k vývozu mimo Evropské společenství, takže otázka, zda vývozní náhrady odpovídají objemům výrobků určených na vývoz, je s ohledem na tento pojem irelevantní (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2008, Zuckerfabrik Jülich a další, C-5/06 a C-23/06 až C-36/06, EU:C:2008:260, body 49 až 51).

18 Proto všechny objemy vyvážených produktů podle článku 33 nařízení č. 2038/1999 je třeba, bez ohledu na to, zda náhrady byly či nebyly skutečně zaplaceny, zohlednit v souladu s odstavcem 1 tohoto článku pro účely určení předpokládané průměrné ztráty na tunu produktu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2008, Zuckerfabrik Jülich a další, C-5/06 a C-23/06 až C-36/06, EU:C:2008:260, bod 61).

19 Pokud jde o „celkovou výši náhrad“, která je na základě čl. 33 odst. 1 písm. d) nařízení č. 2038/1999 částí čitatele zlomku umožňujícího vypočíst průměrnou ztrátu, tato musí být v přímé vazbě na náklady, které jdou k tíži rozpočtu Společenství z důvodu odbytu přebytků produktů v odvětví cukru, a zakládat se tak na zohlednění výše vývozních náhrad vyplácených k zajištění odbytu objemu produktů, které byly předmětem vývozních závazků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2012, Zuckerfabrik Jülich a další, C-113/10, C-147/10 a C-234/10, EU:C:2012:591, body 48 a 49).

20 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět, že čl. 33 odst. 1 nařízení č. 2038/1999 musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely výpočtu průměrné ztráty je třeba vydělit celkovou výši skutečných nákladů spojených s náhradami za vývoz produktů spadajících pod toto ustanovení celkovým množstvím těchto vyvezených produktů bez ohledu na to, zda byly za tyto produkty skutečně vyplaceny náhrady.

K druhé otázce

21 Je třeba uvést, že podle nařízení č. 2038/1999, a zejména jeho článku 33 jsou dávky z výroby vypočteny na základě celkové ztráty (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2008, Zuckerfabrik Jülich a další, C-5/06 a C-23/06 až C-36/06, EU:C:2008:260, bod 41).

22 V tomto ohledu je třeba připomenout, že cílem tohoto nařízení, stejně jako nařízení č. 1260/2001, je vytvořit systém samofinancování nákladů na odbyt přebytků, jenž má spravedlivým, avšak účinným způsobem zajistit plné hrazení těchto nákladů samotnými producenty. V důsledku toho nesmí vést přijatá metoda výpočtu v praxi k tomu, že celková ztráta bude *a priori* určena jako vyšší než náklady na náhrady ve vztahu k odbytu přebytků výroby Společenství (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne

8. května 2008, Zuckerfabrik Jülich a další, C-5/06 a C-23/06 až C-36/06, EU:C:2008:260, body 44, 57 a 60, jakož i ze dne 27. září 2012, Zuckerfabrik Jülich a další, C-113/10, C-147/10 a C-234/10, EU:C:2012:591, bod 46).

23 Podle čl. 33 odst. 2 písm. c) tohoto nařízení je celková ztráta výsledkem násobku exportovatelného přebytku a průměrné ztráty. Jakékoli nadhodnocení průměrné ztráty proto nevyhnutelně vede k nadhodnocení celkové ztráty, a tedy ke stanovení příliš vysoké dávky z výroby (viz obdobně rozsudek ze dne 27. září 2012, Zuckerfabrik Jülich a další, C-113/10, C-147/10 a C-234/10, EU:C:2012:591, bod 47).

24 Přitom průměrná ztráta ve smyslu čl. 33 odst. 2 písm. b) nařízení č. 2038/1999 se stanoví podle pravidla výpočtu uvedeného v čl. 33 odst. 1 písm. d) druhém pododstavci tohoto nařízení.

25 Zjištění týkající se posledně uvedeného ustanovení, která se nacházejí v bodech 17 až 19 tohoto rozsudku, se tedy použijí i s ohledem na čl. 33 odst. 2 písm. b) nařízení č. 2038/1999.

26 Z toho vyplývá, že na druhou otázku je třeba odpovědět, že čl. 33 odst. 2 nařízení č. 2038/1999 musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely celkového výpočtu dávek z výroby je třeba vzít v úvahu průměrnou ztrátu vypočtenou tak, že se celková výše skutečných nákladů spojených s náhradami za vývoz produktů spadajících pod toto ustanovení vydělí celkovým množstvím těchto vyvezených produktů bez ohledu na to, zda byly za tyto produkty skutečně vyplaceny náhrady.

K třetí otázce

27 Je třeba připomenout, že Soudní dvůr konstatoval, že metoda výpočtu použitá Komisí ke stanovení výše dávek z výroby v odvětví cukru, tak jak byly stanoveny v nařízení Komise (ES) č. 1193/2009 ze dne 3. listopadu 2009, kterým se opravují nařízení (ES) č. 1762/2003, (ES) č. 1775/2004, (ES) č. 1686/2005 a (ES) č. 164/2007 a kterým se pro hospodářské roky 2002/03, 2003/04, 2004/05 a 2005/06 stanoví částky na dávky z výroby v odvětví cukru (Úř. věst. 2009, L 321, s. 1), nevychází ze zohlednění částky vývozních náhrad vyplácených k zajištění odbytu množství cukru obsažených ve zpracovaných produktech, které byly předmětem vývozních závazků. Soudní dvůr měl totiž za to, že tato metoda výpočtu spočívá v tom, že je všem těmto množstvím přidělena teoretická částka náhrady, která je založena na průměru částek periodicky stanovovaných Komisí, nezávisle na tom, zda případná náhrada byla skutečně zaplacena a jaká byla její skutečná výše (rozsudek ze dne 27. září 2012, Zuckerfabrik Jülich a další, C-113/10, C-147/10 a C-234/10, EU:C:2012:591, bod 48).

28 Vzhledem k tomu, že se taková teoretická částka náhrady použije jako část čitatele zlomku umožňujícího vypočítat průměrnou ztrátu, toto zvýšení čitatele nutně znamená nadměrné ocenění průměrné ztráty, a tedy celkové ztráty, což je v rozporu s čl. 15 odst. 1 nařízení č. 1260/2001 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2012, Zuckerfabrik Jülich a další, C-113/10, C-147/10 a C-234/10, EU:C:2012:591, bod 50).

29 V důsledku toho bylo nařízení č. 1193/2009 s výjimkou článku 3, jenž byl zrušen již Tribunálem Evropské unie v jeho rozsudku ze dne 29. září 2011, Polsko v. Komise (T-4/06, nezveřejněný, EU:T:2011:546), prohlášeno za neplatné Soudním dvorem v rozsudku ze dne 27. září 2012, Zuckerfabrik Jülich a další (C-113/10, C-147/10 a C-234/10, EU:C:2012:591, bod 54).

30 Přitom je nesporné, že ani metoda výpočtu použitá Komisí ke stanovení výše dávek z výroby v odvětví cukru, tak jak byly stanoveny v nařízeních č. 2267/2000 a č. 1993/2001, nevycházela ze zohlednění skutečné částky vývozních náhrad vyplácených k zajištění odbytu množství cukru obsažených ve zpracovaných produktech, které byly předmětem vývozních závazků.

31 Tato metoda výpočtu z důvodů připomenutých v bodě 28 tohoto rozsudku implikovala nadměrné ocenění průměrné ztráty, a tedy celkové ztráty, a tudíž musí být rovněž považována za odporující čl. 33 odst. 1 nařízení č. 2038/1999.

32 Proto je třeba na třetí otázku odpovědět, že nařízení č. 2267/2000 a 1993/2001 jsou neplatná.

K omezení časových účinků tohoto rozsudku

33 Komise tvrdí, že s ohledem na dobu, která uplynula od přijetí nařízení č. 2267/2000 a 1993/2001, na obtíže spojené s nalezením údajů týkajících se roků dotčených ve věci v původním řízení a na okolnost, že některé subjekty, které tehdy existovaly, mezitím zanikly, je třeba, aby Soudní dvůr omezil účinky prohlášení neplatnosti těchto nařízení tak, že prospěch z určení jejich neplatnosti omezí na podniky, které podaly před vyhlášením tohoto rozsudku soudní žalobu nebo obdobnou stížnost, aby získaly navrácení částek zaplacených bezdůvodně na základě dávek z výroby pro odvětví cukru stanovených těmito nařízeními.

34 Takové časové omezení účinků podle Komise nezbaví podniky, které podaly žalobu nebo stížnost, právní ochrany jejich práv. Naproti tomu se takovým omezením zabrání vytvoření situace, která může narušit hospodářskou soutěž mezi podniky nacházejících se ve starých členských státech a podniky nacházejícími se v členských státech, které přistoupily k Evropské unii od roku 2004, jelikož přeplatky na dávkách by mohly být vráceny pouze prvně uvedeným podnikům.

35 Belgické království na jednání uvedlo, že neexistuje žádný objektivní rozdíl, který by umožňoval rozlišovat mezi situací podniků, které podaly žalobu před vyhlášením tohoto rozsudku, a podniků, které takovou žalobu nepodaly, a navrhlo tedy, aby účinky prohlášení neplatnosti nařízení č. 2267/2000 a č. 1993/2001 byly omezeny do budoucna.

36 Konečně Raffinerie a Nizozemské království ve svých řečech tvrdily, že v projednávané věci neexistují naléhavé důvody právní jistoty, které by odůvodnily omezení časových účinků prohlášení neplatnosti uvedených nařízení.

37 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud to odůvodňují naléhavé důvody právní jistoty, má Soudní dvůr podle čl. 264 druhého pododstavce SFEU, který je obdobně použitelný rovněž v rámci řízení podle článku 267 SFEU o předběžné otázce týkající se platnosti aktů Unie, posuzovací pravomoc k tomu, aby v každém jednotlivém případě uvedl ty účinky dotčeného aktu, které jsou nadále považovány za zachované (rozsudek ze dne 28. dubna 2016, Borealis Polyolefine a další, C-191/14, C-192/14, C-295/14, C-389/14 a C-391/14 až C-393/14, EU:C:2016:311, bod 103).

38 Soudní dvůr tedy využil možnosti omezit časové účinky určení neplatnosti právní úpravy Unie v případech, v nichž naléhavé důvody právní jistoty týkající se veškerých zájmů jak veřejných, tak soukromých, jež byly v dotčených věcech v sázce, bránily tomu, aby byly zpochybněny výběr nebo zaplacení peněžitých částek, které byly uskutečněny na základě uvedené právní úpravy v období předcházejícím dni vydání rozsudku (rozsudek ze dne 8. listopadu 2001, Silos, C-228/99, EU:C:2001:599, bod 36).

39 V projednávané věci ani obtíže nalézt údaje týkající se hospodářských roků 1999/2000 a 2000/2001 ani skutečnost, že některé subjekty, které existovaly v době dotčené v původním řízení, zanikly, nemohou být považovány za naléhavé důvody právní jistoty odůvodňující omezení časových účinků tohoto rozsudku.

40 Kromě toho okolnost, že by se podnikům nacházejícím se ve „starých“ členských státech, které musely platit dávky za hospodářské roky 1999/2000 a 2000/2001, měl vracet přeplatek na dávkách, nemůže narušit hospodářskou soutěž mezi těmito podniky a podniky nacházejícími se v členských státech, které přistoupily k Evropské unii od roku 2004, protože cílem těchto vrácení je pouze ukončit situaci, ve které je tato první skupina podniků znevýhodněna.

41 Za těchto podmínek není namístě omezit časové účinky tohoto rozsudku.

K nákladům řízení

42 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

1) Článek 33 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 2038/1999 ze dne 13. září 1999 o společné organizaci trhů v odvětví cukru musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely výpočtu průměrné ztráty je třeba vydělit celkovou výši skutečných nákladů spojených s náhradami za vývoz produktů spadajících pod toto ustanovení celkovým množstvím těchto vyvezených produktů bez ohledu na to, zda byly za tyto produkty skutečně vyplaceny náhrady.

2) Článek 33 odst. 2 tohoto nařízení musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely celkového výpočtu dávek z výroby je třeba vzít v úvahu průměrnou ztrátu vypočtenou tak, že se celková výše skutečných nákladů spojených s náhradami za vývoz produktů spadajících pod toto ustanovení vydělí celkovým množstvím těchto vyvezených produktů bez ohledu na to, zda byly za tyto produkty skutečně vyplaceny náhrady.

3) Nařízení Komise (ES) č. 2267/2000 ze dne 12. října 2000, kterým se pro hospodářský rok 1999/2000 stanoví částky na dávky z výroby a koeficient pro výpočet doplňkové dávky v odvětví cukru, a nařízení Komise (ES) č. 1993/2001 ze dne 11. října 2001, kterým se pro hospodářský rok 2000/2001 stanoví částky na dávky z výroby v odvětví cukru, jsou neplatná.

Podpisy.